

Arrest

nr. 309 326 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 224.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die loco advocaat G. GASPART verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 22 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: verweerder of het CGVS) op 7 juni 2023.

Op 31 juli 2023 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent een moslim van de soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp T., gelegen in het district Qarghayi, in de provincie Laghman. U bent tot de elfde graad naar school geweest vlakbij het district in Qarghayi. U was een ijsjesverkoper en haalde dagelijks ongeveer 400 ijsjes bij een shop in de bazaar nabij het districtscentrum.

Gezien u ze niet op voorhand kon betalen gaf u uw taskara in ruil voor de ijsjes. U verkocht de ijsjes dan in de dorpen T., N. K., R. en M. A. K. Meestal waren de ijsjes rond 15u30 verkocht en dan ging u terug naar de bazaar om de aankoopprijs te overhandigen. U hield hier ongeveer 200 tot 250 Afghani winst aan over.

Een maand voor de machtsovername spraken twee talibanleden u om 6u30 aan toen u met de ijskar op weg was naar de bazaar om de ijsjes te halen. Ze vroegen u om een zak mee te nemen over de brug voorbij het districtshuis. U vroeg twee maal wat er in de zak zat. De talibs werden boos en vertelden dat ze u zouden doodschieten als u dat nog eens zou vragen. U vervoerde de zak vervolgens in uw kar tot aan het districtcentrum. De talibs volgden op 30 of 40 meter achter u. Op zes meter van het district centrum was er een checkpoint van de inlichtingendienst (NDS). U liep daar naartoe en informeerde de mannen dat twee personen achter u een zak met onbekende inhoud in uw ijskar hadden geplaatst. Zij controleerden de zak en zagen dat er wapens en granaten in zaten. Hierop trachtten zij de mannen te arresteren. Eén van de talibs slaagde erin om te ontsnappen. De andere werd geraakt door geweerschoten in zijn buik en nek en werd naar het ziekenhuis gebracht. U hebt geen idee wat er nadien nog met die persoon gebeurd is. Zelf werd u gearresteerd en gedurende zes uur vastgehouden bij de NDS. Ze stelden u vragen over het incident en lieten u vervolgens weer vrij. Na uw vrijlating zag u dat u een gemiste oproep had van uw moeder. U belde haar terug en ze vertelde u dat u niet naar huis mocht komen aangezien de taliban u daar was komen zoeken. Zij hadden uw broers en moeder geslagen en uw vader ontvoerd. U bent op aandringen van uw moeder naar uw oom M. K. in Dand Ghara in de provincie Nangarhar gegaan. Uw oom regelde hierop uw reis naar Turkije uit angst om zelf betrokken te raken. Na drie dagen verblijf bij uw oom hebt u het land verlaten. Bij uw aankomst in Turkije hoorde u dat de taliban het land volledig had overgenomen. U werd eveneens op de hoogte gesteld dat de taliban uw vader had gemarteld en vervolgens vrijgelaten. Uw vader liep als gevolg van de marteling hersenschade op. Sindsdien is hij niet meer bij zinnen en leeft hij als dakloze in het dorp.

U verliet Afghanistan een maand voor de machtsovername (komt overeen met juli 2021). U diende op 22 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS de volgende documenten neer: uw medisch dossier en een overzicht van uw afspraken bij de psycholoog. Na uw persoonlijk onderhoud bezorgde u op 7 juli 2023 nog een bijkomend aanwezigheidsattest van uw psycholoog met korte motivatie van uw psychologische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw psychologische toestand legt u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud uw medisch dossier neer (stuk 1). Hieruit kan afgeleid worden dat u slaapproblemen heeft, waarvoor psychologische opvolging vereist is. Verder legt u een overzicht van al uw psychologische afspraken neer (stuk 2), waaruit kan worden afgeleid dat u vanaf 18/05/2022 tot 21/11/2022 ongeveer twee maal per maand wordt gezien door een psycholoog. Na uw persoonlijk onderhoud op 07/07/2023 voegt u nog een aanwezigheidsattest van een psycholoog toe aan uw dossier (stuk 3). Hierin staat kort vermeld dat u last heeft van ernstige angsten, waarvoor wordt aangeraden om adequate medicatie op te starten. Uit dit document blijkt echter niet dat u niet in staat bent om geïnterviewd te worden noch dat u niet in staat bent om feiten chronologisch in de tijd te plaatsen en wordt er niet verder geconcretiseerd welke steunmaatregelen u in casu hadden moeten worden verleend. Wat betreft de indicatie dat u aan ernstige angstproblematiek zou lijden, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 7 juni 2023 wordt gevraagd wat u wil vertellen over uw medische toestand. U verklaart dat u last heeft van slapeloosheid en veel druk op uw hoofd ervaart. Gevraagd hoe u zich voelt, beweert u dat het niet slecht met u gaat (CGVS, p. 3). Er wordt opgemerkt dat het CGVS onderhoud in normale omstandigheden verliep en u in staat bleek om op de gestelde vragen te antwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u een asielaanvraag indiende in Oostenrijk op 16/02/2022 en bovendien nog verschillende andere Europese landen doorkruiste zonder er asiel aan te vragen. Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen alsook dat u in Oostenrijk niet het verdere

verloop van de procedure heeft afgewacht, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Vervolgens verklaart u in België dat u gevraagd werd door twee talibanleden om een zak, waarin later wapens en granaten bleken te zitten, voorbij het districtscentrum over de brug te dragen, zonder te weten waar te moeten stoppen om de zak terug te overhandigen (CGVS, p. 13). U werd daarbij door de mannen aangesproken om 6u30 in de ochtend toen u met uw ijskar op weg was naar de bazaar om de kar met ijs te vullen (CGVS, p. 10). U verklaarde dat de talibs, die u op dertig tot veertig meter afstand zouden volgen, gingen aangeven waar u moest stoppen met de zak (CGVS, p. 10 – 11). U verklaart meermaals dat de specifieke locatie voor de zak met wapens voor u volledig onbekend was (CGVS, p. 4, 13). U wist daarbij wel zeker dat de zak niet bestemd was voor het districtshuis, zoals u eerder bij de DVZ beweerde (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5), maar bij het begin van uw onderhoud bij het CGVS verbeterde (CGVS, p. 3-4). U moest de zak immers voorbij het districtshuis dragen richting de bazaar en de jongens- en meisjesscholen, zonder concreet te weten waar te stoppen (CGVS, p. 13). Dit is allemaal zeer merkwaardig. Dat de taliban het zouden riskeren om de zak in de ochtend te laten vervoeren door een ijsjesverkoper zonder banden met de taliban, en dit voorbij het districtshuis waar er veel controle was op verdachte zaken én waar bovendien vlakbij een checkpoint was van de inlichtingendienst (CGVS p. 13), is allesbehalve een strategische, doordachte zet van de taliban. De vraag rijst waarom deze mannen u openlijk en bij klaarlichte dag iets zouden vragen wat in feite verborgen had moeten blijven voor buitenstaanders. U laat uitschijnen dat u zorgvuldig gekozen werd omwille van uw regelmatige passage als ijsjesverkoper (CGVS, p. 13). Daarnaast had u een grote ijskar, die nooit gecontroleerd werd. Uw argumentatie overtuigt evenwel niet. Immers schetste u tegelijk ook een veiligheidssituatie waarbij voorbijgangers die zakken of containers vervoerden, ten eerste werden gewantrouwd. Het is in die context opvallend dat men u of uw kar nooit aan een controle zou hebben onderworpen (CGVS, p. 14), temeer u zelf aangeeft dat de soldaten in de checkpoint regelmatig wisselden en niet altijd bekenden waren.

Op geen enkel moment slaagt u er in te verduidelijken waarom de taliban u hiervoor zouden kiezen, zonder enige garantie dat u te vertrouwen was. Het was nochtans belangrijk voor de taliban om hiermee rekening te houden gezien u een checkpoint van de NDS zou passeren én de betrokken talibs bovendien nauwelijks dertig tot veertig meter achter u zouden lopen (CGVS, p. 10). Door voor u te kiezen, namen zij een toch significant risico dat die opdracht mogelijk niet tot een goed einde zou worden gebracht of dat er zware gevolgen voor henzelf konden zijn, hetgeen overigens ook het geval bleek: nog voor u goed en wel de controlepost van de NDS bereikte, had u de personen daar al op de hoogte gebracht van de preciaire situatie waarin u zich bevond, en werd een nakende terreurdaad verijdeld. Dat een terroristische organisatie als de taliban zich dermate onprofessioneel zou organiseren is moeilijk denkbaar. Bijgevolg zijn uw verklaringen over de gevraagde opdracht niet aannemelijk.

Er rijzen verder ook vragen bij uw verklaringen over de verklikking bij de NDS en de reactie van de taliban daarop. U verklaarde zelf dat de taliban dreigde u dood te schieten indien u niet akkoord zou gaan met het uitvoeren van de opdracht (CGVS, p. 10). U gaf zelf aan dat u nooit een wapen hebt gezien, waardoor u niet helemaal zeker was of de mannen effectief gewapend waren. U had wel dat vermoeden (CGVS, p. 14). Op de DVZ verklaarde u echter iets anders, namelijk dat de taliban u met een wapen tegen het hoofd bedreigde op het moment dat zij u vroegen de opdracht uit te voeren (DVZ- CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met uw eerdere tegenstrijdige verklaringen stelt u dat u bij de DVZ nooit een geweer hebt vermeld en dat u geen idee heeft hoe het komt dat dat er zo geschreven staat. Het CGVS ziet niet in waarom de ambtenaar van de DVZ zoiets zou noteren als u dit niet zo heeft vermeld. Bovendien ondertekende u uw verklaringen voor akkoord en maakte u bij het begin van het onderhoud bij het CGVS geen gewag van zaken die zouden zijn fout gelopen toen u door de DVZ gehoord werd. Vervolgens verwijst u naar uw verstoord geheugen en het feit dat u in psychologische begeleiding bent daarvoor (CGVS, p. 18). Dat u uw psychologische toestand inroept op het moment van een confrontatie met tegenstrijdigheden in voorgaande verklaringen kan weinig serieus genomen worden en doet vermoeden dat uw verweer eerder gestuurd lijkt door opportunisme.

Hoe dan ook gaf u aan zich bedreigd te hebben gevoeld, waardoor u de opdracht accepteerde. U wandelde met de zak in uw kar tot aan het districtscentrum. Om te verzekeren dat u de opdracht uitvoerde, liepen de twee opdrachtgevers dertig tot veertig meter achter u. Op een gegeven moment passeerde u bijna de checkpoint van de NDS waar u zich naartoe haastte (CGVS, p. 11). Pas na uw melding en de controle van de NDS werd duidelijk dat de zak vol zat met granaten en geweren. Het is weinig plausibel dat u, wetende dat de talibanleden enkele meters achter u liepen én denkende dat zij mogelijks gewapend waren (zie supra), naar de NDS checkpoint bent gelopen. Bovendien is het wel erg merkwaardig dat de taliban niks heeft ondernomen om u tegen te houden. Rekening houdend met de korte afstand waarop zij u volgden, zullen daartoe toch ongetwijfeld mogelijkheden geweest zijn. In het andere geval is het nog merkwaardiger dat zij niet meteen vluchtten toen zij zagen dat u in de richting van dit checkpoint liep. Immers moet toen vrij snel duidelijk zijn geworden dat u niet van plan was de gevraagde opdracht uit te voeren. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de taliban zeker zouden hebben ingegrepen op het moment dat zij u naar de

checkpoint zagen lopen en u de kans niet zouden hebben geboden de autoriteiten te verwittigen. Ook dit aspect van uw asielrelaas kan dus geenszins overtuigen.

Na uw melding heeft de NDS de talibanleden trachten oppakken, eentje is erin geslaagd te vluchten, de andere geraakte gewond en werd naar het ziekenhuis afgevoerd (CGVS, p. 11). Wat er verder nog met de gearresteerde talib gebeurde, weet u niet en hebt u ook niet gevraagd of opgevolgd (CGVS, p. 19). Zelf werd u eveneens gearresteerd voor ondervraging. U mocht het districtshuis echter zes uur later verlaten omdat u zelf de melding maakte. U werd daardoor niet schuldig bevonden (CGVS, p. 17). Als het CGVS informeert naar de vragen die u in die zes uur vasthouding werden gesteld, beweert u dat ze erg blij waren met u. U kreeg schouderklopjes en moest even op de commandant wachten voor een verklaring. De commandant stelde u geen verdere vragen, u beweert dat de soldaat aan wie u de melding deed alles reeds had doorgegeven toen hij aankwam. Hij sprak daarna nog 15 – 20 minuten met u, waarna u mocht vertrekken. Wat er verder tijdens die zes uren aanhouding gebeurde, maakt u nergens duidelijk (CGVS, p. 18). Het is bovendien merkwaardig dat een inlichtingendienst als de NDS geen doorgedreven onderzoek zou hebben gevoerd naar een incident als dit. Net zoals het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud informeerde naar de eventuele beweegredenen van de taliban om u te rekruteren voor een belangrijke opdracht als deze, mag worden verwacht dat de NDS u eveneens zou bevragen over het waarom van uw betrokkenheid bij dit transport. Dat daar klaarblijkelijk geen sprake van is geweest, kan maar moeilijk worden aangenomen. Voorts gevraagd of u er een document kreeg van uw melding, beweert u van wel. Er stond op vermeld dat u enkel informatie gaf en geen schuld trof. U raakte dat belangrijke document van de melding echter kwijt, waardoor u het op uw CGVS onderhoud niet kan voorleggen (CGVS, p. 18). Gezien uw verklaringen over de opdracht alsook de verklikking reeds onaannemelijk worden geacht, geldt dat logischerwijs ook voor de arrestatie en vrijlating die hiermee verband houden. Het ontbreken van enig bewijsstuk en uw vage verklaringen over uw detentie bij de NDS bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas alleen maar.

Vervolgens zou uw moeder u direct na uw arrestatie gebeld hebben met de mededeling dat de taliban al bij uw thuis zou gepasseerd zijn en uw vader had ontvoerd. Hierop hebt u dan op vraag van uw moeder meteen het dorp verlaten. U ging naar uw maternale oom, die drie dagen later uw reis naar Turkije regelde (CGVS, p. 11). U maakt geen melding van feiten die na uw vertrek nog hebben plaatsgevonden bij uw thuis. U meldt zelfs dat de taliban na de machtsovername geen belang meer zou hebben gehecht aan uw verklikking (CGVS, p. 20). Dat de taliban na het bezoek bij uw thuis en de ontvoering en marteling van uw vader geen pogingen meer zou hebben ondernomen om u te zoeken of vervolgen, is allesbehalve geloofwaardig. Immers zou u, die de taliban zou hebben verklikt, toch een gewonde en gearresteerde talib op uw geweten hebben. Dat de taliban de zoektocht naar u lijkt te hebben gestaakt, is dan ook weinig denkbaar en valt niet te rijmen met uw verklaringen over de marteling van uw vader (CGVS, p. 11). Omwille van die redenen worden uw verklaringen over de feiten na de verklikking dan ook ongeloofwaardig bevonden.

Tot slot legt u geen documenten neer die een begin van bewijs zouden kunnen leveren van uw identiteit of problemen. Overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de verzoeker om internationale bescherming vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De asielinstanties mogen van een verzoeker waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap.

IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als

gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, die door verweerder geïnventariseerd worden als volgt:

- medisch dossier, waarin wordt aangehaald dat verzoeker herhaaldelijk wakker wordt, keelpijn en slaapmoeilijkheden heeft en waarin wordt aangehaald dat verzoeker graag psychologische opvolging wil.
- overzicht psychologische afspraken, waaruit blijkt dat verzoeker tussen 18 mei 2022 en 21 november 2022 ongeveer twee keer per maand psychologische begeleiding kreeg. Er wordt evenwel op vermeld dat de psychologe verhinderd is om een attest te schrijven aangezien zij niet meer werkt op dezelfde plaats, maar dat de psychologische opvolging zal worden hernomen op 14 juni 2023.
- aanwezigheidsattest van een psycholoog van 5 juli 2023

2.2. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook een beoordelingsfout aan.

Verzoeker gaat eerst in op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en stelt vast dat onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de commissaris-generaal op geen enkele manier heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij wijst erop dat de officiële UNHCR-aanbeveling van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is en dat volgens het UNHCR het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen maar niet het omgekeerde. UNHCR benadrukt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. De commissaris-generaal volgt het advies van het UNHCR nog steeds niet om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen in de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan. Verweerder meent dat er toch voldoende informatie beschikbaar is. Dit acht verzoeker niet in overeenstemming met de zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht die rust op verweerder.

Wat de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreft volhardt verzoeker in zijn verklaringen en stelt dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. Verder heeft verweerder evenmin voldoende rekening gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen het leven van verzoeker zich afspeelde. Er zijn standaarden, verwachtingspatronen, onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken kunnen verklaard of begrepen worden.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het feit dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de psychische toestand van verzoeker. Volgens verzoeker werd in het voorgelegde aanwezigheidsattest van de psycholoog gevraagd om te wachten met het nemen van de beslissing, totdat een gedetailleerd rapport kan overgemaakt worden na minstens drie consultaties. Er is evenwel niet gewacht door verweerder, waardoor er geen volledig beeld was van de psychische toestand van verzoeker, bijgevolg kon geen adequate beoordeling van het risico in geval van terugkeer gebeuren.

Verzoeker stipt aan dat de psychische toestand enkel in verband werd gebracht met de procedurele noden maar op geen enkel moment werden de psychische problemen in verband gebracht met het risico in geval van terugkeer, terwijl dit volgens verzoeker het geval is. Verzoeker wijst op de EUAA Country Guidance waarin gewezen wordt op feit dat personen met een psychische aandoening vaak gestigmatiseerd worden, omdat hun toestand beschouwd wordt als het gevolg van "Gods wil". In bepaalde gevallen zijn de discriminatie en stigmatisering zodanig ernstig dat dit in de actuele context een nood aan internationale bescherming rechtvaardigt. Terugkerende migranten zijn daarbij extra kwetsbaar.

Verzoeker verwijst daarbij naar een artikel van HealthNet TPO van oktober 2021, dat eveneens ingaat op dat stigma. Hij gaat verder in op de problematiek van mentale gezondheidszorg in het algemeen in Afghanistan, er wordt onder meer aangehaald dat de meeste mensen met mentale problemen geen toegang hebben tot gezondheidszorg, of het niet durven te zoeken.

Verder citeert verzoeker ook uit een tweede artikel van oktober 2021, waaruit blijkt dat de Afghaanse bevolking soms zo ver gaat dat ze zichzelf medicatie voorschrijft en regelmatig een te hoge dosis neemt om zich beter te voelen. Er is eveneens sprake van een handel in valse inefficiënte medicijnen.

In een volgend artikel van 3 april 2023 wordt gewag gemaakt van het feit dat het psychiatrisch ziekenhuis in Kaboel overbevolkt is, beschadigd is, de ramen afgesloten met zwarte tape en het aantal patiënten veel hoger ligt dan het aantal beschikbare artsen, met een hoog tekort aan medicatie. Vele artsen zijn het land ontvlucht en vele mentale gezondheidsinstellingen worden gesloten. Verder wordt aangehaald dat naast de specifieke obstakels die betrekking hebben tot toegang tot de mentale gezondheidszorg, de financiële situatie van de meeste Afghanen schrijnend is, hetgeen ook een negatieve invloed heeft op toegang tot gezondheidszorg.

Volgens verzoeker zal zijn mentale gezondheid ernstig achteruitgaan in geval van terugkeer naar Afghanistan, aangezien blijkt uit algemene info dat het aantal personen met mentale problemen sterk is gestegen na de machtsovername. Volgens verzoeker is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat verweerder een onvolledig beeld heeft van de kwetsbaarheid van verzoeker en de impact hiervan op het risico op vervolging en op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Inzake het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering houdt verzoeker vooreerst een uitvoerig betoog over de rechtspraak van de Raad en de

criteria die worden gehanteerd om (toegeschreven) verwestering te beoordelen en stelt dat deze criteria gecombineerd en cumulatief moeten onderzocht worden. Verder wijst verzoeker erop dat hij door zijn langdurige verblijf buiten Afghanistan en in België is geconfronteerd met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals vrijheid, gelijkheid en respect. Hij stelt dat indien men kan vaststellen dat verzoeker in deze context een vorm van verdraagzaamheid ontdekt, die hij kan verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf, maar waarvan hij tegelijkertijd moet aanvaarden dat dezelfde samenleving eenzelfde vorm van verdraagzaamheid ook van hem verwacht en dat hij deze verdraagzaamheid dus ook schuldig is ten aanzien van andere personen die andere keuzes maken, dan moet er worden besloten dat hij zich een dergelijke kernwaarde heeft eigengemaakt. Hij wijst erop dat rekening moet worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban en zijn afkomst uit een ruraal erg conservatief bergdorp en dat hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe meer afstand men heeft genomen van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het in de regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden.

In een ander onderdeel van het middel gaat verzoeker dan uitgebreid in op de historische informatie die volgens hem wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarbij hij ingaat op oudere informatie, waaronder een rapport van OSAR van 26 maart 2021, onderzoek van Schuster en Majdi waarin gewezen wordt op het 'stigma of failure' bij terugkeerders uit Europa en het rapport van Asylos van augustus 2017. Volgens verzoeker blijkt uit de oude maar betrouwbare objectieve landeninformatie dat een terugkeerder uit het westen een gegronde vervolgingsvrees heeft of minstens een reëel risico op ernstige schade. In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de huidige beperkt beschikbare informatie, die volgens hem wederom wijst op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Hierin betreft hij de Country Guidance note van april 2022, het EUAA rapport van augustus 2022 en bronnen als TOLONews, Reuters, BBC, Gandhara, een rapport van UK Home Office van april 2022, een rapport van Amnesty International van maart 2022, een OSAR-rapport van november 2022 en een analyse van Thomas Ruttig van 4 december 2022.

Toegepast op verzoeker argumenteert hij dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker om zich aan de regels van de taliban te onderwerpen en het spel te spelen zonder hierbij op te vallen.

Verzoeker wijst daarbij op zijn jonge leeftijd, hij stelt dat hij op 18-jarige leeftijd Afghanistan verliet en anderhalf jaar geleden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waardoor hij geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij en jarenlang in aanraking is gekomen met verschillende culturen en gebruiken. Verder stipt verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername door de taliban, waardoor hij de huidige situatie in Afghanistan nooit heeft meegemaakt en hij bijgevolg niet de mogelijkheid heeft om "het spel te spelen", aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes. Doorheen de jaren is zijn band met de Belgische en westerse waarden sterk gegroeid, in tegenstelling tot de band met de Afghaanse waarden en tradities, des te meer nu hij afkomstig is uit plattelandsgebied.

Volgens verzoeker had verweerder bijkomende vragen moeten stellen om te peilen naar de integratie en om hem toe te laten zijn vrees omwille van verwestering uiteen te zetten. Door die vragen niet te stellen, meent verzoeker dat verweerder niet aan zijn samenwerkingsplicht heeft voldaan. Verzoeker vervolgt dat hij zich niet zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd en kan zich niet vinden in de autoritaire houding van de taliban waardoor hij meteen als verwesterd zal worden beschouwd. Tot slot wijst verzoeker nog op zijn rurale afkomst uit plattelandsgebied, waar traditionelere waarden nog een grotere rol spelen.

Op grond van het bovenstaande, cumulatief genomen, meent verzoeker dat niet van hem kan verwacht worden dat hij zich kan aanpassen aan de huidige regels en voorschriften van de de facto-overheid. Hij zal zich om de voorgaande redenen niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de taliban kunnen onttrekken. Volgens verzoeker kan dan ook een vervolging worden aangenomen omwille van een toegedichte politieke overtuiging.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker onder meer dat *"er gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is sindsdien. [...] In deze omstandigheid moet de huidige Afghaanse de facto autoriteit als aansprakelijk worden beschouwd voor de totaliteit van de verergering van de situatie sinds de machtsovername. Het is namelijk pas ná de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. [...] Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke*

oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis. [...] De huidige situatie is dus overwegend veroorzaakt door en het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet. De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.”

Aangaande de actuele veiligheidssituatie stelt verzoeker enkel dat hij zich het recht voorbehoudt om dit onderdeel van het middel tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken op vlak van de persoonlijke elementen en de volatiele veiligheidssituatie.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming kon verzoeker zijn taskara tonen op zijn iPad. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder. Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Qarghayi in de provincie Laghman.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Wat betreft het vluchtrelaas kan verwezen worden naar het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban wordt vervolgd en hij steunt hiervoor onder meer op de volgende motieven:

- Er rijzen vragen bij de verklaringen van verzoeker over de verklikking bij de NDS (inlichtingendienst) en de reactie van de taliban daarop. Verzoeker verklaarde dat de taliban dreigden om hem dood te schieten, indien hij niet akkoord zou gaan met de opdracht, die erin bestond een bepaalde zak met wapens en granaten met zijn ijskar te vervoeren. Verzoeker zou naar het checkpoint van de NDS gelopen zijn om hen te informeren dat de mannen, die verzoeker achtervolgden, een zak met onbekende inhoud in zijn ijskar hadden geplaatst. Verzoeker gaf tijdens het gehoor aan bij verweerder dat hij nooit een wapen had gezien, waardoor hij niet helemaal zeker was of de mannen effectief gewapend waren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker evenwel dat de taliban hem met een wapen tegen het hoofd hadden bedreigd op het moment dat men hem vroeg de opdracht uit te voeren.

De Raad stelt vast dat deze grote tegenstrijdigheid over een essentieel element in het vluchtrelaas, steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Verzoeker werd tijdens het gehoor bij verweerder met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en stelde eerst dat hij dat niet had verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens dat dit ligt aan zijn psychologische problemen. De Raad moet echter vaststellen dat in de door verzoeker voorgelegde attesten aangaande de psychologische problemen niets wordt vermeld over eventuele geheugenproblemen. Er wordt enkel gewag gemaakt van angststoornissen.

- Verweerder acht het verder weinig plausibel dat verzoeker, wetende dat de talibanleden enkele meters achter hem liepen en denkende dat zij mogelijk gewapend waren, naar het checkpoint van de NDS is gelopen. Bijkomend acht verweerder het ongeloofwaardig dat de taliban niets hebben ondernomen om verzoeker tegen te houden, rekening houdend met de korte afstand waarop ze verzoeker volgden, zullen daar toch mogelijkheden voor geweest zijn. Bijkomend acht verweerder het ook merkwaardig dat de taliban niet meteen vluchtten toen zij zagen dat verzoeker in de richting van het checkpoint liep, aangezien het duidelijk moet geweest zijn dat verzoeker niet van plan was de opdracht uit te voeren. De Raad kan verweerder volgen dat deze aspecten van het vluchtrelaas, die de kern raken van dit relaas, ook niet kunnen overtuigen.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift zijn betoog beperkt tot het volharden in zijn verklaringen en de stelling dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. Ook haalt verzoeker aan dat verweerder evenmin voldoende rekening gehouden heeft met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen het leven van verzoeker zich afspeelde: er zijn standaarden, verwachtingspatronen, onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken kunnen verklaard of begrepen worden.

Hiermee heeft verzoeker zich niet de moeite getroost om concreet in te gaan op de voormelde motieven in de bestreden beslissing, die de Raad draagkrachtig acht wat betreft de gebeurtenis die de directe aanleiding was voor verzoeker zijn aangehaalde problemen. Een jeugdige leeftijd of culturele verschillen kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde motieven. Het komt de Raad niet toe om zelf concreet de tegenstrijdigheden of onwaarschijnlijkheden te verklaren.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot die problemen op een aantal belangrijke punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Wat betreft het uitgebreid betoog van verzoeker aangaande zijn psychische toestand, blijkt inderdaad uit het EUAA rapport Country Guidance Afghanistan van januari 2023, waarop beide partijen zich steunen, dat dit rapport stelt dat : *"In Afghanistan, people with mental and physical disabilities are often stigmatised. Their condition is at times considered to have been 'related to God's will'. Mistreatment of those people by society and/or by their families has occurred. Women, displaced persons and returned migrants with mental health issues are particularly vulnerable. There is also lack of appropriate infrastructure and specialist care that covers the needs of people with disabilities.*

The existing structures were largely concentrated in a few urban centres [KSEI 2020, 2.6.6, p. 59].

Risk analysis

The lack of personnel and adequate infrastructure to appropriately address the needs of individuals with (severe) medical issues fails to meet the requirement of Article 6 QD regarding the existence of an actor that inflicts persecution or serious harm, unless the individual is intentionally deprived of healthcare.

The actor requirement may be satisfied in specific cases of denial of healthcare, such as in the case of women denied access to healthcare due to not being accompanied by a mahram, not wearing a hijab, or not being allowed to be seen by a male healthcare professional. See the sub-section a.

(...)

For persons living with mental and physical disabilities, the individual assessment whether discrimination and mistreatment by society and/or by the family could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature and visibility of the mental or physical disability, negative perception by the family, etc."

Hieruit blijkt dat volgens EUAA het feit dat er te weinig personeel en adequate infrastructuur is om tegemoet te komen aan de behoeften van individuen met ernstige medische problemen niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn (aangaande de actoren van vervolging of ernstige schade – omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) dat vereist dat een actor moet bestaan die de vervolging of ernstige schade toebrengt, tenzij een individu met opzet geen toegang krijgt tot gezondheidszorg. Aan die

vereiste zal bijvoorbeeld worden voldaan in geval van vrouwen die niet worden vergezeld van een “mahram”, geen “hijab” dragen of niet toegelaten worden om door een mannelijke arts te worden behandeld.

Om na te gaan of discriminatie en mishandeling van personen met mentale of fysieke aandoeningen door de gemeenschap of door de eigen familie de grens haalt van vervolging, moet rekening gehouden worden met de ernst en het herhaald karakter van de handelingen en of er sprake is van een accumulatie van verschillende maatregelen. De beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker vervolging zal ondergaan moet rekening houden met risicobepalende factoren, zoals de aard en zichtbaarheid van de mentale of fysieke aandoening, de negatieve perceptie door de familie enz.

De Raad kan deze richtlijnen uit het EUAA-rapport onderschrijven.

In casu kan de Raad verzoeker volgen dat verweerder de voorgelegde stukken aangaande de mentale problemen enkel heeft beoordeeld in het licht van eventuele procedurele noden, maar niet in het licht van een eventuele grond voor vervolging of ernstige schade op zich. Echter, de Raad kan zelf de beoordeling maken en moet vaststellen dat waar verzoeker gewag maakt van psychische problemen de voorgelegde medische attesten zeer weinig informatie bevatten over de problematiek. Zo leest de Raad enkel aangaande de mentale problemen dat verzoeker slaapmoeilijkheden heeft, vaak wakker wordt 's nachts en tussen 18 mei 2022 en 21 november 2022 14 keer bij een psycholoog is geweest, die weliswaar geen attest kon opmaken aangezien die persoon niet langer werkt op de “espace Santé Famille”, maar dat de psychologische opvolging ging hernemen op 14 juni 2023. In het laatste attest wordt enkel gesteld: *“le rapport psychologique pourra être donné au bout de 3 séances étant donné qu’il s’agit d’un nouveau suivi. Monsieur se plaint de fortes angoisses. Une médication adéquate est recommandée afin de diminuer efficacement son anxiété”*. Hieruit blijkt dus enkel dat verzoeker zeer angstig is en dat een adequate medicatie aangewezen is om de angst te verminderen.

Anders dan verzoeker aanvoert, leest de Raad in dit attest geen duidelijke vraag aan verweerder om te wachten met het nemen van een beslissing gedurende een termijn van drie weken zodat een gedetailleerd verslag zou kunnen opgemaakt worden. Verder merkt de Raad op dat verzoeker nog de mogelijkheid had om tot op de zitting van de Raad dit gedetailleerd verslag voor te leggen, doch dat dit niet is gebeurd. Indien verzoeker een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn mentale problematiek wenste aan te tonen, had hij nochtans een uitgebreider verslag moeten voorleggen. Thans kan de Raad immers uit het loutere feit dat verzoeker angstproblemen heeft, die door allerlei zaken kunnen veroorzaakt zijn, want de voorgelegde attesten gaan hier niet op in, en zonder enige verdere verduidelijking omtrent de symptomen dan het feit dat verzoeker 's nachts vaak wakker wordt, niet afleiden dat verzoeker om die reden het risico loopt op discriminatie of mishandeling door de Afghaanse samenleving of de familie, dat zou kunnen aanleiding geven tot de graad van vervolging of ernstige schade. Verzoeker gaat in het verzoekschrift ook niet in op de eventuele risicobepalende factoren zoals de zichtbaarheid van zijn problematiek of de eventuele negatieve perceptie door de familie, hetgeen nochtans relevant is om te kunnen onderzoeken of hij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals hoger aangestipt.

Verzoeker geeft wel een heel uitgebreide beschrijving van de algemene lamentabele situatie van de gezondheidszorg, en mentale gezondheidszorg in het bijzonder, in Afghanistan. In het gehoor geeft verzoeker ook een eerder schrijnend betoog over de mentale situatie van zijn vader, maar gaat hij niet in op eventuele problemen die hij zelf reeds kreeg in Afghanistan omwille van zijn mentale situatie, dermate dat de Raad ook niet kan vaststellen dat er een herhaald karakter is van handelingen gericht tegen verzoeker, noch dat er sprake is van een accumulatie van verschillende maatregelen tegen hem. Verzoeker gaat ook niet op de problemen in die hij in de toekomst vreest omwille van zijn mentale toestand, louter wordt gesteld dat hij een achteruitgang van zijn mentale toestand vreest in geval van terugkeer.

Het feit dat op basis van de door verzoeker voorgelegde rapporten niet redelijkerwijs kan ontkend worden dat de toegang en beschikbaarheid tot de mentale gezondheidszorg lamentabel zijn en dat in het algemeen een groot deel van de Afghaanse bevolking lijdt aan mentale problemen, die verslechterd zijn sedert de machtsovername, houdt op zich niet in dat verzoeker daarin wordt geviseerd of dat de beperkte toegang tot de gezondheidszorg ten aanzien van verzoeker om persoonlijke redenen zou worden belemmerd. Zoals in de door verzoeker aangehaalde EUAA Country Guidance van januari 2023 terecht gesteld, kan het feit dat er te weinig personeel en geen adequate infrastructuur is om tegemoet te komen aan de behoeften van individuen met ernstige medische problemen niet volstaan om aan de voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming te voldoen, waarbij is vereist dat een actor moet bestaan die de vervolging of ernstige schade toebrengt (zie ook infra aangaande de vereiste van de actor). Verzoeker gaat hier in het geheel niet op in in zijn verzoekschrift, maar schetst een algemeen beeld over de problematiek van de mentale gezondheidszorg in Afghanistan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoeker vrij staat een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als hij kan aantonen dat de mentale problematiek voldoende ernstig is.

Wat betreft verwestering, wijst de Raad op wat uit de door beide partijen voorgelegde informatie blijkt, meer bepaald dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlieten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter niet steeds worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, neemt de Raad niet aan dat afdoende blijkt uit de door beide partijen voorgelegde info dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering zal worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten. Ook alle rapporten waarnaar verzoeker verwijst laten geen andere beoordeling toe.

In concreto gaat verzoeker in het verzoekschrift in op de motieven die verweerder in de bestreden beslissing heeft weerhouden aangaande het risico voor terugkeerders en in het kader van verwestering.

Dienaangaande kan de Raad naar hetgeen hier supra in theorie over is gemotiveerd verwijzen. Verder wijst verzoeker in het verzoekschrift concreet op het feit dat hij jong is vertrokken uit Afghanistan (verzoeker stelt dat hij 18 jaar was), dat hij anderhalf jaar geleden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en meer dan twee jaar in België is, dat hij voor de machtsovername vertrokken is, zodat hij geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven, en hij niet in staat zal zijn het spel te spelen omdat hij geen weet heeft van de lokale codes die nu in Afghanistan worden opgelegd. Volgens verzoeker werd hij niet goed gehoord dienaangaande en had men moeten peilen naar zijn vrees voor verwestering. Verzoeker stelt in het verzoekschrift gehecht te zijn aan zijn vrijheid en dat hij zich niet zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban. Verzoeker is bovendien van rurale afkomst.

De Raad kan verzoeker volgen dat hij tijdens het gehoor door verweerder niet specifiek werd gehoord aangaande de risico's in het licht van verwestering, al stelde de gemachtigde aan het einde wel de vraag of verzoeker alle redenen waarom hij Afghanistan verliet en niet terug kan keren heeft kunnen bespreken, waarop verzoeker bevestigend heeft geantwoord en niet spontaan een vrees heeft aangehaald in het licht van verwestering of het verblijf in Europa.

Toch kan de Raad niet inzien op welke wijze de door verzoeker aangehaalde elementen in geval van terugkeer hem onder de negatieve aandacht van de taliban zullen brengen, dermate dat voor hem een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen. Ook al was verzoeker nog jong, heeft hij toch al een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht, zodat hij niet geheel vreemd kan zijn aan die cultuur. Ook voor de machtsovername was de taliban overigens aanwezig in zijn regio en verzoeker heeft nog familie, zij het eerder beperkt, in Afghanistan. Zo de normen, regels en gebruiken in Afghanistan zijn verstrengd na de machtsovername, kan verzoeker niet volstaan met te verwijzen naar de machtsovername om te stellen dat hij er geen idee van heeft hoe hij met de taliban moet omgaan of zich te gedragen tegenover de Afghaanse samenleving. Van verzoeker kan, gelet op zijn leeftijd redelijkerwijze worden aangenomen dat hij matuur genoeg is en in staat zich vooraf te informeren over de gewijzigde regels en gebruiken en kan anticiperen op wat wel en niet aanvaardbaar is in het huidige Afghanistan.

Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn in de zin dat hij de hier geldende waarden en normen zou hebben geïnternaliseerd. Zijn voor het overige algemeen betoog inzake de rechtspraak van de Raad, die deels betrekking heeft op verzoeken van niet-begeleide minderjarige verzoekers en de Guidance Note van het UNHCR, werpen geen ander licht op de voorgaande analyse van de Raad. De Raad erkent dat uit artikel 29, 1, c van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) blijkt dat voor de UNHCR een specifieke rol is weggelegd en hij een toezichthoudende taak heeft in het kader van artikel 35 van het Verdrag van Genève,

waardoor hij in elke fase van de procedure aan de bevoegde autoriteiten zijn zienswijze kan geven. Dan nog kan het niet volgen van de door verzoeker aangehaalde Guidance Note, -die oproept voorlopig niet over te gaan tot het vaststellen dat er geen nood is aan bescherming aangezien het volgens de UNHCR niet mogelijk is om dit met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen-, geen aanleiding geven tot de conclusie dat verzoeker zijn samenwerkingsplicht heeft geschonden. Ook al dragen de richtlijnen van het UNHCR een groot gezag, dan nog zijn deze immers niet bindend.

Verder kan aangenomen worden dat verzoeker in contact is gekomen met andere culturen, westerse opvattingen en waarden door zijn verblijf in Europa. Hieruit kan evenwel niet blijken dat dit als dusdanig een uiting zou zijn van een politieke of religieuze overtuiging en maakt hij evenmin aannemelijk dat de taliban en/of de lokale gemeenschap hiervan op de hoogte zouden zijn, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hem een politieke of religieuze overtuiging zou worden toegeschreven op grond van zijn activiteiten in België. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk, gelet op zijn maturiteit, leeftijd en familiaal netwerk, dat de aanpassingsmoeilijkheden die hij zou ervaren in Afghanistan dusdanig groot zouden zijn dat deze zouden resulteren in vervolging of ernstige schade.

Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en gaat zelf uitgebreid in op oude info of deels dezelfde info als verzoeker en deels andere recentere rapporten en persartikelen. De Raad wijst er op dat bij de gedane beoordeling door verzoeker en de Raad hierboven, rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Verzoekers betoog kan dan ook niet anders doen besluiten. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om concreet en op gedetailleerde wijze in te gaan op de talrijke motieven van verzoeker die stelde dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker ook niet concreet aannemelijk op basis van de aangevoerde elementen na zijn gehoor dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest M'bodj over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaaleconomische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het voormelde arrest in casu naar analogie kan worden toegepast, des te meer nu verzoeker zelf erg uitgebreid ingaat op de lamentabele situatie van de gezondheidszorg. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA "Country Guidance" van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 111). Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in voormeld arrest. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in dit arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Uit de beschikbare landeninformatie kan blijkend dat hulporganisaties restricties worden opgelegd maar niet dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het internationale sanctieregime verregaande gevolgen heeft gekend voor het vermogen om het hoofd te bieden aan de precaire humanitaire en socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking.

Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Dit blijkt eveneens uit het betoog van verzoeker in diens gehoor, bv. aangaande het voedseltekort dat zijn achtergebleven familie lijdt (gehoor p. 6). Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, noch tegen verzoeker.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, noch dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat

gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker voert thans aan dat moet rekening gehouden worden met zijn psychische toestand, die de mogelijkheid om zelfstandig een nieuw leven op te bouwen in de huidige schrijnende socio-economische situatie in Afghanistan sterk beperkt. Eveneens gaf verzoeker aan dat zijn vader hersenschade opliep en als dakloze leeft in het dorp, waarmee eveneens rekening gehouden dient te worden om te beoordelen in welke mate verzoeker en zijn familie in staat zullen zijn om te voorzien in hun basisbehoeften. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is van het platteland, waar de economische moeilijkheden zich nog ernstiger laten voelen dan in stedelijke gebieden, kan er tot de conclusie gekomen worden dat verzoeker in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad erkent dat ook uit de verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker zijn familie zich in een zeer precare situatie van armoede en voedselonzeekerheid lijkt te bevinden maar benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker in deze context op persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Vooraleer deze situatie van extreme materiële deprivatie kan aanleiding geven tot het toekennen van een subsidiaire beschermingsstatus onder de b-grond moet verzoeker aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan die situatie van extreme armoede, hetgeen niet is aangetoond.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar wel aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel wel grondig worden onderzocht bij de afgifte van een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden.

Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de

burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Aangaande de actuele veiligheidssituatie stelt verzoeker enkel dat hij zich het recht voorbehoudt om dit onderdeel van het middel tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken op vlak van de persoonlijke elementen en de volatiele veiligheidssituatie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker voor het sluiten van de debatten niets nieuws aangaande de algemene veiligheidssituatie heeft voorgelegd. De nieuwe elementen in de aanvullende nota heeft hij enkel betrokken op/bij het betoog aangaande verwestering, dat supra niet werd aangenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker heeft eveneens de schending aangevoerd van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, hij heeft dit onderdeel van het enig middel niet toegelicht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van

artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is ook geen beoordelingsfout aangetoond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES